

Mee in
MWOSLÉ

Ambassadrice
vaccinatie uit
Slypskapelle

Babette Vandoorne

22 jaar.

Tweelingzus van Guillaume
Studente communicatiema-
nagement aan Howest Kortrijk

De “jeugd van tegenwoordig”. Soms heeft men er de mond van vol, maar voor die jeugd is het geen gemakkelijke periode. Vandaag is Babette Vandoorne aan het woord. 22 jaar, spring-in-’t-veld, vol ambitie en toekomstplannen, alleen op langere termijn. Want plannen voor bijvoorbeeld een festival zitten er op het moment van het interview nog niet in. Een gesprek met een jonge studente over het leven voor, tijdens en na corona.

Je studeert binnenkort af?

Dat klopt. Ik volg mijn laatste jaar communicatiemanagement in Howest in Kortrijk. Ik heb nooit op kot gezeten, maar had er wel een goed contact met de medestudenten. Dat contact verwatert toch wel in een periode waarop je mekaar alleen nog op een scherm ziet. Omdat we nu alleen nog stage volgen en ons eindwerk moeten afwerken, hadden we al een kleine proclamatie. Feestje in mineur, hoor. Een quiz op anderhalve meter afstand en daarna een drink die we zelf moesten meebrengen van thuis. En

sindsdien heb ik mijn medestudenten dus niet meer gezien en verloopt alles enkel nog digitaal.

Horen we daar een kleine frustratie?

Eigenlijk wel, ja. De middelbare en lagere scholen worden toch anders behandeld. Wij worden maar verondersteld digitaal voort te kunnen, terwijl wij binnenkort wel in het werkveld staan. Niet dat het digitaal les volgen geen voordelen heeft: je verliest geen tijd met verplaatsingen, je kan sneller pauzeren... Anderzijds ben je toch minder gefocust als je online les volgt. Je kan ook niet makkelijk overleggen. In een stagecontext is dat toch niet handig. Er zijn amper stageplaatsen vrij en als je dan uiteindelijk een plaatsje bemachtigt, dan is het moeilijk om daar jouw stempel te drukken. Ik mag er uiteindelijk ook maar 1 keer per week naartoe. Sociale contacten zijn er dus echt nauwelijks.

Hoe fel mis je die contacten?

Heel erg. Ik heb samen met mijn tweelingsbroer Guillaume een heel hechte vriendengroep. Nu zie ik maar 1 vriendin meer die mijn knuffelcontact is. En ook met haar spreek ik alleen buiten af. Mijn beide ouders zijn risicopatiënt. Ik mag er niet aan denken dat ik het mee naar huis zou nemen. Dat frustriert mij nog het meeste. We zijn er zó dichtbij en toch zijn er mensen die er hun voeten aan veggen. Ik wil ook

mijn vriendin knuffelen, ik wil een fuifje doen, ik wil met mijn vrienden afspreken... Onze schuur staat er al maanden onaangeroerd bij, daar moet toch écht verandering in komen...

Onze schuur?

Ja, mijn broer en ik hebben een schuur ingericht. Iedere vrijdag kwamen onze vrienden daar naartoe en daar konden we dan op 't gemak eentje drinken. We zitten daar rustig, we storen niemand en er is plaats genoeg. Héél gezellig. Maar nu dus behoorlijk leeg. De laatste keer dat we konden afspreken was met de versoepelingen in de grote vakantie. Daarna was het afgelopen. Als we eindelijk gevaccineerd geraken, dan hoop ik toch dat ons sociaal leven zich herstelt.

Kijk je daarom het meest uit naar je vaccin?

Absoluut. Dan kunnen we weer feesten. Allemaal samen. En zonder angst een ander ziek te maken. Zonder zorgen samen vieren. Zo zou het moeten zijn.

Meer weten over onze ambassadeurs?
www.moorslede.be/ambassadeurs